

יציאות השבת פרק ראשון שבת

עין משפט נר מצוה

לא א מיי פטין מנל
שבת הלכה א סמנ
לנזין סה שרע אית
סי שמו טעג א ופי שנת
פטין א
לב ב ג מיי פיד מנל
שבת הלכה ד טושיע
אית סי שמה טעף די
לב ד מיי שם הל' 1
לד ה ו מיי שם הלכה 1
טושיע אית סי שמה
טעף י
לד ז ח מיי שם הל' ד
טושיע שם טעף יא

מוסף רש"י

קרבן ברי הורק לתוכו.
מנשות רבים חייב. מנשות,
ואע"ג דלנזין אסור טלטול
שויה רבנן ככרמלית שאסור
לטלטול בחביו אלף גדי,
מלאווייתא רשות היחיד
גמורה היא, דמחילה היא אלף
שמוקפת דיוקן, ומנשות הכי
אסרי רבנן לטלטול (שו"ב)
נעץ קנה ברשות
היחיד. מחל גבול ממחילת
המחל, ורק. מנשות רבים,
ונח על גבי חייב. דהו
לה מנשות רבים, שאור רש"י
עולה על עיקר, וע"ג דלאורי
רש"י אית למעלה מעשרה
(גיטין עט.)

רבינו הגאון

אוק"ב בבקעה דאית לה
מחיצות מרקתי רשות
היחיד. קרן וזית הסמכה
לה"י ואיצטבא שלפני
העמודים ככרמלית נדונין.
כל שאין גבוה מן הקרקע ג'
טפחים כגון לבינו וכוונא
בה כרה"י דמי, וכל הגבוה
ג' טפחים ואין בו רחב
ארכה וזקק ונה על גביו
פטור, חרץ מן הוורק ונה
על פי הכלב או כפי הכבשן
אי בידו של אדם וכוונא
בין המפורשות בהמונא
תפלין, משום דמחבתו
משרה להו מן הקרקע ג'
במונא תפילין כי האי
גונא דכל פחות מ' בארץ
כא"ר חשיב. וא"ר יוחנן
אין כרמלית פחותה מ'
וטופסת ע' י טפחים,
אבל למעלה מ' מקום
פטור הוא, והכי פירושא
בפרק הוורק כי הא דאמר
שמואל לרב יהודה שינא
לא תיהו מבולי דשבת
למעלה משערה ואוקימנא
בכרמלית. ואקלו בה רבנן
מקולי דה"י דאי איכא
מקום ד' על ד' הוא דהוי
כרמלית ואי לא מקום פטור
הוא, מקולי דה"י נמי דעד
לא הויא כרמלית למעלה מ'
הא דרב גידל דאמר
בית שאין בתוכו עשרה
טפחים וקירויו משלימו
לעשרה, על גגו מותר
לטלטל בכלו, כי כרה"י הוא
חשוב, דאומינן כבי האי
גונא גוד אסור מחיצתא.
בתוכו אין מטלטלין בו אלא
בד' אמות, מ"ט כיון דלא
חזי ליהודא אין המחיצות
מועילות, אלא כמו שאין
שם מחיצתא דמו.

לא נצרכה אלא לקרן וזית. לא צעי למימר דלינטריך לגדי רה"ר
משום דלר"א כרה"ר דמי ואפילו אית צבו חיפופי או שמא
מסקפא ליה אי מודה לכו רבי אליעזר אס לאו: **אבל** בין
העמודים. כרה"ר דמי אע"פ שאין צין עמוד לעמוד ט"ו אמות הוי

וחון לבין מעודים רחב ששה עשר
אמה: **ומח** בפניה חייב. אומר
ר"ת דאס נח למעלה משלשה רצין
שיהא צפניה ארבעה על ארבעה ומה
שמדובק צפני הלציה חשוב כמנוח
עליה אע"פ שאינו אלף באויר וכן
הא דמנ"ט למטה מ' כורק בארץ
ומוקי לה רבי יוחנן דצדינה שמינה
היינו טעמא נמי דכיון שדבוק צפני
הכותל שהוא רחב ד' על ד' חשוב
כמנוח עליו ורבי"א פי' דאף למעלה
מג' לא צעי שיהא צפני הלציה וכותל
ד' על ד' דכיון שרואה את הקרקע
חשיב כמנוח ע"ג קרקע וקשה לר"י
לדלעיל (דף ד.) כי פריך אמתנין
דפס"ג ידו והא צעיר עקירה והנחה
מע"ג מקום ארבע לוקי ממנין
במחוקק החפץ צענין זה שרואה את
פני הקרקע: **אלימא** דעד
הוי ברמלית. פרש"י כגון צקעה
המוקפת גדר והיא יתירה על צית
סאתים ולא הוקף לדירה וקשה לר"י
דא רשות היחיד היא צין לעולה צין
לרצ אשי ולא הוי רצין לאתוי מרצ
גידל ועוד דהכי קאמר ואי לא לא
הויא כרמלית והוי יס וצקעה אין
להן ממילות ונראה לר"י דהכי פירושו
אילינא עד דאיכא ממילות י' היינו
אור הרוא לממילות עשרה לאסוקי
צקעה מסוככת פחות מ' על גבי
קונדסין דלא הוי כרמלית כיון דאין
גובה י' והוי מקום פטור ומותר
לטלטל כולו והאמר רב גידל כו':
ואס

עשרה מאי ותופסת עד עשרה אלימא דאי איכא מחיצה עשרה הוא דהוי
כרמלית ואי לא לא הוי כרמלית ולא והאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף
אמר רב בית שאין בתוכו עשרה וקריו משלימו לעשרה על גגו מותר לטלטל
בכולו בתוכו אין מטלטלין בו אלא ד' אמות אלא מאי ותופסת עד י' הדעד י'
הוא דהויא כרמלית למעלה מ' טפחים לא הוי כרמלית וכי הא דא"ל שמואל
לרב יהודה שינא לא תיהו מבולי דשבתא למעלה מ' למאי הלכתא אלימא
דאין רשות היחיד למעלה מ' והאמר רב חסדא י' נעץ קנה ברשות היחיד
וורק ונה על גביו אפילו גובה מאה אמה חייב מפני שרה"י עולה עד לקרקע
אלא

כגון דאיה לה מחילות. ואשמעינן דאע"ג דהיקפה יתר מצית סאתים
ולא הוקף לדירה שאין צימו סמוך לה קודם היקף ולענין לטלטל
למטה היא ככרמלית כדאמרין בעירובין שאין מטלטלין צו אלף גדי
אפ"ה לאורייתא רה"י היא והזרק מרה"ר לתוכה חייב: **כדעולה.**

כגון דאית לה מחיצות וכי הא דאמר עולא
א"ר יוחנן א"ר קרפף יותר מבית סאתים שלא
הוקף לדירה ואפילו כור ואפילו כוריים הזורק
לתוכו חייב מ"ט מחיצה היא אלא שמוחוסרת
דיורין בשלמא רב אשי לא אמר א"ר כדעולה
אלא עולא מ"ט לא אמר כשמעתיא אמר לך
אי דאית לה מחיצות בקעה קרי לה קרפף
היא ורב אשי רה"י קתני: והכרמלית אטו
כולהו נמי לאו כרמלית ניהו כי אתא רב
דימי א"ר יוחנן לא נצרכה אלא בלקרן וזית
הסמוכה לרה"י דאע"ג דוימנין דדחקי ביה
רבים ועיילי לגוה כיון דלא ניהא תשמישתיה
כי כרמלית דמי כי אתא רב דימי א"ר יוחנן
בין העמודין נידון ככרמלית מ"ט אף על גב
דדרסי בה רבים כיון דלא מסתגי להו בהדיא
ככרמלית דמיא אמר ר' זירא אמר רב יהודה
איצטבא שלפני העמודים נידון ככרמלית
למ"ד בין העמודים כ"ש איצטבא למ"ד
איצטבא איצטבא הוא דלא ניהא תשמישתיה
י אבל בין העמודים דניהא תשמישתיה לא
לישנא אחרינא אבל בין העמודים דוימנין
דדרסי ליה רבים כרה"ר דמיא אמר רב רב
שילא אמר רב חסדא לבינה זקופה ברה"ר
הזרק ומח בפניה חייב על גבה פטור אביי
ורבא דאמרי תרווייהו והוא שגבוה שלשה
דלא דרסי לה רבים אבל היזמי והיגי אע"ג
דלא גביהי שלשה וחייא בר רב אמר אפילו
היזמי והיגי אבל צואה לא ורב אשי אמר
אפילו צואה אמר רב דיבי רב שילא כי
אתא רב דימי אמר רבי יוחנן י' אין כרמלית
פחותה מארבעה ואמר רב ששת ותופסת עד

שהיו עמודים צרחה ומולין צהס
התגרים פרגמטיא וגס איצטבאות היו
לפניהם לישב שם התגרים: לא מספגי
לכו נדיא. שהיו עמודים הרצה
צאורק ורוחצ חה שלא כנגד זה:
לצניא. תסם לצניא ארצה ורחצה ג'
ואין לעציה שיעור יש מכה עבות ויש
מנה קדות: **ועה** על פניה. כגון
דצילה שמינה או טיט: חייב אס
זרק ד"א דהוי כמנוח כרה"ר דכל
למטה מ' רה"ר הוא ובלבד שינוח
י(וא) למטה מג' דהוי קרקע או באויר
כי האי דנדבקה ככותל וכדאמרין
במתני' לקמן) הורק ד' אמות ככותל
למטה מ' טפחים כורק בארץ וחייב.
וכי אמר למטה מ' צרוח ד' כרמלית
וכשאין רחב ד' מקום פטור היינו
צתשמיש המסוס כגון גב לצניא
וראש כותל או עמוד דהני מסתים
תשמישתיהו אבל אויר כגון פני
הכותל דבר הנדבק צו לא הוי רשותא
לנפשיה אלא אי למטה מ' הוא הוי

רה"ר גמור ואי למעלה מ' הוא דלא שלטי ציה רצים הוי אורח צעלמא מקום פטור כדתני' למעלה מ' טפחים כורק באויר ופטור: **על גגה**
פטור. כדמוקי לה אביי ורבא בגבוהה ג' דלא דרסי צה רצים דהוי מקום לעצמה: **היומי.** דורכ"א: **היגי.** איגלטימ"ר: **אע"ג דלא גבוה ג'.**
הוי מקום פטור לעצמו דלא דרסי צה רצים עליה שלא זוקו: **אפילו היומי והיגי.** דדרסי עליה צסנדליהון אבל צואה אע"ג דלא גבוה לא דרסי
עלה ורב אשי אמר אפילו צואה: **היג** אין כרמלית פחותה מ'. רוחצ ואי לא מקום פטור הוא ומותר לכתחלה להוציא משם לרשות הרבים
ולר"י: **וטופסת.** בגובה עד י' ולקמיה מפרש לה: **אילימא דאי איכא מחיצה י' כו'.** כגון צקעה המוקפת גדר והיא יתירה על צית סאתים
ולא הוקפה לדירה: **וקירוי משלימו.** עובי קירוי: **על גגו.** דגבוה י' הוי רה"י ומותר לטלטל כולו: **אלא צד.** דכיון דלא תופס המחיצה
י' הוי כרמלית. אלמא איפכא שמעינן לה: **דעד י' הוי כרמלית.** אור של צקעה או של יס או של קרפף יתר על צית סאתים גופה את שמו
עד י' אבל למעלה מ' אין שם כרמלית על אויר צד שצניו מסוסים כגון פני צניא או פני כותל או קלט מן האויר למעלה מ' מותר להוציא
לכתחלה משם לרה"י ולר"י דאין שם כרמלית עליו כי היכי דאויר למעלה מ' צרה"ר לאו רה"ר הוא כדתנין לקמן [ק]. למעלה מ' כורק באויר
גבי כרמלית נמי לאו כרמלית הוא. וצדבר מסוסים כגון ראש עמוד וגב לצניא ליכא לאוקמיה דאי אית ציה ארבעה פשיטא דלמעלה מעשרה לא
הוי כרמלית דהא אפילו עמוד צרשות הרבים רשות היחיד הוא ואי דלית ציה ארבעה ולמטה מעשרה מי הוי כרמלית הא קאמר אין כרמלית
פחותה מארבעה ואי דבאצי ככרמלית וכיון דלית ציה ד' הוי שם הכרמלית עליו אס כן מצינו חומר ככרמלית מרשות הרבים דאילו צרשות
הרבים כי האי גוונא מקום פטור הוא וצבל ומותר לרשות הרבים ולרשות היחיד ואין אמרינן צשמעתין [ע"ב] דהאי תופסת עד י' מקולי רשות
הרבים הוא הלכך לא מיתוקמנא אלף באויר: **אילימא דאין רה"י.** שולטת בחצר באויר למעלה מ' אלף מקום פטור הוא וצבל אף לגבי
רה"ר: **נעץ קנה.** סתמיה אין רחב ד' וזרק. מרה"ה ונה על גביו: חייב. כמנוח ע"ג קרקע דלא צעי הנחה על גבי מקום ד' צרה"י דמפרש
לקמיה צשמעתין [מ.]: **עד לקניע.** כל אויר שכנגד רה"י צין אויר חצר צין אויר עמוד צרה"ה גבוה י' ורחב ד' כנגדו עד לקניע שם רה"י עליו:

א) עירובין סו. ב) פי קולס
הוא ארץ סוק. א) פי קולס
ד) נעירובין סו. א) פי קולס
ע"ט. ע"ט. ו) נעירובין סו:
לה"י (א) ודף ק.א. ח) ס"א
ומתא פ"ק דעירובין תר
שדכס נכנסין צו ויולאין צו
רה"ר לטומאה כו. ט) נעירובין
סו. א) ודף ק.א. ח) נעירובין
סו. א) שם אויר כרמלית עליו
לכל. רש"י. ח) נעירובין ק'
ע"ט.

הגהות הב"ח

גמ' רב אשי לא אמר
כעולה כדעולה אלא עולה
מ':

גליון הש"ס

גמ' קרפף יותר מבית
סאתים בו הוורק לתוכו
חייב. עי' לקמן פ ע"א
צרכי ד"ה ואת שם חייב
כו' וד' ע"ג צרכי
ד"ה מוקף לכרמלית וצ"ע:
שם רה"י קתני. וע"ש
בגהות פ"ו מ"ז שצ"ל
צית גגלגל רה"י שנת
וטס מ"י איסטומיה רה"י
לנחת וצ"ע: שם בחובו
אין מפתלפלין וכו'. עי'
עירובין פ"ו ע"א תוס' ד"ה
במחילות: תוס' ד"ה אבל
בין העמודים בו רחב מ'
אמה. עי' עירובין ו ע"ב
תוס' ד"ה וכו' תימא:

לענין רש"י

דורבא"י ירושמי"א.
החיים.
איגלטימ"ר [איגלטימ"ר].
סנה דורקני.

מוסף תוספות

א. דאטו אם נעץ קנה
ברשות הרבים ומיעטו
משש עשרה וכי מבטל
זה פקע מניה דין רה"י.
תוס' ה"ל"ש. ב. שאעפ"י
שאין רחב הלכנה אלא
שלשה דסתם לבנות ה'
הם, ובריה"י בעיני הנחה
על גבי מקום ארבע. הני
מילי למעלה משלשה
אבל למטה משלשה
כארעא מוכיחא דמי, אבל
בלבנה שהיא גבוהה יותר
משלש [אמר]. מי
י. וכן נראה מדברי
רש"י וז"ל. שפ"ה. ורמי
מהש"ל. קע"ח.
ד. דא"כ. מוס' ה"ל"ש.
ה. הני את. תוס' ה"ל"ש.
ו. וליכא. מוס' ה"ל"ש.
ז. כדתניא חרץ שהוא
עמוק י' ורחב ד' הוי
רה"י ואפילו היא גדולה
הרבה כיון דאית לה
מחיצות לכרעיה הוי רה"י.
לשבת. תוס' ה"ל"ש.
ח. בלא מחיצות. תוס'
ה"ל"ש. ט. שאין בו אויר
הואי למחיצה עשרה.
תוס' ה"ל"ש. י. והשתא
פריך שפיר. תוס' ה"ל"ש.